

KALFF, Gerrit (Zwolle 30 juni 1856 – Sassnitz 31 augustus 1923).

Studeerde te Amsterdam en Leiden en promoveerde in 1883 op *Het Lied in de Middeleeuwen*. Voor dien was Kalff bevriend geraakt met **Paul Fredericq**, later ook met **Florimond van Duyse**. Hij was van 1879 tot 1896 leraar te Haarlem en Amsterdam en werd daarna hoogleraar in de Nederlandse taal- en letterkunde te Utrecht en in 1902 hoogleraar te Leiden als opvolger van **Jan ten Brink**.

In 1902 vertegenwoordigde Kalff de Nederlandse regering op het 27ste **Nederlandsch Taal- en Letterkundig Congres** te Kortrijk; in 1911 werd hij buitenlands erelid van de Koninklijke **Vlaamse Academie voor Taal- en Letterkunde**, maar volgens het oordeel van zijn zoon is hij nooit een “doldriftig Groot-Nederlander” geweest en met de V.B. dwepen deed hij allerminst. Wel betreurde hij in twee artikelen in *De Gids* dat men in Nederland geen werkelijke kennis had van en geen belangstel-

ling opbracht voor de V.B. Via zijn contacten met Fredericq en met Van Duyse bleef hij vanuit de verte bij de Vlaamse zaak betrokken.

WERKEN: *Geschiedenis der Nederlandsche Letterkunde*, 7 dln., 1906-1912; – ‘Over Vlaamsche volkskracht’, in *De Gids*, jg. 71 (1907), p. 338-350 en jg. 74 (1910), p. 54-74.

LITERATUUR: G. Kalff jr., ‘Leven van G. Kalff’, in G. Kalff, *West-Europeesche Letterkunde*, II, 1942; – G. Brom, *Geschiedschrijvers van onze Letterkunde*, 1944.

SAMUEL J. LENSELINCK* EN LUC VANDEWEYER